

MYNDIR: MARITA Á RÓGVI

► boð frá La Glace, og frøðin er stór á unga Nesadronginum.

– Eg kendi meg veruliga sum ein av eini millión fólki, tí La Glace fær fleiri hundrad umsóknir um árið.

Eftir lokið prógv í studentaskúlanum á Kambsdali keypir Karstin sær ein einvegis ferðaseðil til Keypmannahavnar, og nýggja tilveran á La Glace kann av álvara byrja.

Mótavika og drúgv arbeiðsvika

At arbeiða á La Glace er strævið, og nógvir arbeiðstímar liggja handan vøkrum køurnar. Vanliga kemur Karstin til arbeiðis klokkan 06.00 ella 09.00, og tá skal hann gera køurnar til reiðar, sum skulu úr húsinum ella oman í handilin. Tá tað er liðugt, fara hann og hinir kondittararnir í hernað við køurnar, sum skal gerast til næstu dagarnar. Ein arbeiðsdagur er vanliga liðugur seinna partin klokkan 17.00. Ein arbeiðsvika hjá Karstin er tískil í minsta lagi 37 tímar, men hann arbeiðir mest sum 40-45 tímar hvørja viku. Umframt vanligu arbeiðsdagarnar gera Karstin og arbeiðsfelagirnir eisini køkur til stórslegin tiltøk.

– Vit gera køkur til mótavikurnar í Keypmannahavn, onnur mótatiltøk, jólatiltøk og eisini til nógv víðagitin fólk, og hetta er sera spennandi sigur Karstin. Vøkrum grønu eygunu glógva, tá hann greiður frá tí, hann elskar mest við arbeiðinum.

– Tað stuttligasta er at gera brúðar-køurnar. Tá sleppi eg veruliga at royna meg. Mær dámar ómetaliga væl at pynta køurnar ella framleiða pyntið til køurnar. Í dag geri eg m.a ljósareyðar firvaldar, reyðar rósar, sprotti køkuna og trýsti minstur í køkuna. Tað er stuttligt at seta mín egna dām á køkuna.

Karstin hevur altíð dámt væl at pynta køkur, og tað hevur ikki altíð verið lætt at vaksa upp í einum samfelag, har nógv mannfólk gerast skiparar, maskinmeistarar, elektrikarar, handverkarar og so framvegis.

Smádrongur við kvinnuligum áhugamáli

– Nei, tað var ikki altíð lætt at vera eg sum smádrongur, sigur Karstin brosand, meðan hann setur seg til rættis í handlinum. Loksis fær hann ein lítlan steðg frá kreativitetinum, og hann steðgar á eina løtu í grøna leður-stólinum.

– Fólk í Føroyum vænta óivað ikki, at ein drongur droymir um at vera kondittari og gera vakrar køkur. Tí havi eg altíð savnað meg kring tey, sum stuðlaðu mær og mínum áhugamálum. Eg havi ikki tímað at verið saman við vinum, sum ikki hava stuðlað mær í míni lívsleið.

Karstin heldur, at kondittarayrkið bæði hevur ein kvinnuligan og mansligan dām.

– Eg plagi at samanbera kondittarayrkið við ein handverkara ella bilmekanikara. Tað snýr seg um at gott handalag og tryggjar og beinraknar fingrar. Hetta er kropsligt arbeiði, tí vit lyfta, hála og rulla nógv kilo í einum arbeiðsdegi. Á tann hátt er hetta ikki arbeiði fyri lítlar og nettar gentur. Tann parturin, sum mær dámar væl – nevnliga at pynta, hevur tó ein kvinnuligan dām.

Karstin greiðir frá, at í Danmark hava

mannfólk í nógv ár sett sín dām á kondittaravinnuna. Tað er seinnu árin, at kvinnurnar veruliga eru komnar við í leikin. M.a við víðagitnu Mette Blomsterberg, sum hevur egna sjónvarps sending, kondittari og net-handil við egnum

vørum. Júst Mette Blomsterberg er ein kvinna, sum Karstin sær upp til.

– Mær dámar ómetaliga væl Mette Blomsterberg. Eg fekk veruliga eyguni upp fyri, hvat mann kann evna til sum kondittari, tá eg hoyrði um hana. Eg sá eisini, at ein heimur eruttanfyri Føroyar, og hann er stórur, sigur Karstin, sum ikki metir, at hann hevði havt somu møguleikar at gerast kondittari í Føroyum. Í Føroyum er nevnliga eingin Mette Blomsterberg, einki La Glace og óivað hevði hann arbeitt hjá einum bakara, har hann eisini hevði bakað botnar, breyð, rundstykkir og annað. Hóast Karstin elskar Føroyar, kennir hann á sær, at hann er komin á røttu hill í Danmark – her kann hann nevnliga sýna sín veruliga samleika framuttan at hugsa um, hvat hini halda.

»Her kann eg bera meg býtt at og pynta køkur«

Tað er langt frá bústaðinum á Nesi hjá foreldrunum til eina fyrrúms íbúð á Frederiksberg í Danmark, har Karstin býr saman við sínum búðfelaga. Her stórtírvist hann. Hann kundi nevnliga ikki ímyndað sær at búð á eitt nú Oyrasundskollegienum, tí tað minnir alt ov nógv um tilveruna í Føroyum.

– Eg havi altíð ynskt at sæð, hvat heimurin uttanfyri Føroyar bjóðar. Umframt kondittaradreymin, hevði eg eisini eina trongd at royna annað enn bygdarlívið. Eg bróti ikki frá føroyska samfelagnum, um eg búgvi á Oyrasundskollegienum. Mær dámar nevnliga væl at búgva á Frederiksberg, tí fólk ikki kenna meg. Eg kann bera meg býtt atuttan at alt Oyrasundskollegie veit um hetta. Eg kann ganga á Frederiksberg við tveimum innkeypsposum, har botnarnir kunnu skrædna og øll vøran fer skramblandi eftir vegnum, uttan nakar hugsar um tað. Tað dámar mær væl, letur í Karstin, sum tó avdúkar, at hann stendur á bíðilista á Oyrasundskollegienum.

– Eg vænti avgjørt ikki, at eg taki av, um eg fái boðið íbúð, sigur hann brosand. Karstin skal læra á La Glace í trý ar afturat. Eftir lærutíðina fer hann at royna seg á øðrum kondittaríum, men dreymurin er at opna egna handil. Hann er tó greiður yvir, at hetta er torført.

– Fái eg ikki eitt gott arbeiði, so fari eg á lærðan háskúla at nema mær aðra útbúgving. Møguliga enskt, samfelagsfrøði, búskaparfrøði ella stjórnmálarfrøði. Eg havi jú bóklig evnir, og mær dámar væl at ganga á skúla. Men í løtuni dámar mær væl at vera her, sum eg eri – í íbúðini á Frederiksberg og á La Glace á Stroynum í Keypmannahavn. Her kann eg bera meg býtt at og pynta køkur, sigur Karstin flennandi áðrenn hann aftur fer á triðju hædd at gera fleiri rósar og ljósareyðar firvaldar úr marsipani. Ungi drongurin av Nesi er um at gerast kondittari á mætasta og elsta kondittarínum í Danmark, og tað kann eingin annar føroyingur breggja um í løtuni.